

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.827 van 13 april 2015
in de zaak A. 215.502/XIV-36.354**

In zake: Mustapha BALI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 7 april 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van de gevangenisdirecteur van Hasselt van 2 april 2015 waarbij aan verzoeker als tuchtsanctie 30 dagen afzondering werd opgelegd in een aan verzoeker toegewezen verblijfsruimte en dit van 29 maart 2015 om 21 u 00 tot 28 april 2015 om 21 u 00”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 april 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Valerie Kruijen, die *loco* advocaat Jürgen Millen verschijnt voor verzoeker, en attaché Wim Van Brussel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is opgesloten in de gevangenis te Hasselt.

Op 1 april 2015 wordt aan verzoeker de tuchtsanctie opgelegd van “afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte” gedurende “30 dagen van 29 maart 2015 om 21.00u tot 28 april om 21.00u”. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Het staat vast dat betrokkene verboden substanties in zijn mond verborg bij het terugkomen van een penitentiair verlof op 29 maart 2015 om 21.00u. Dit wordt vastgesteld omdat betrokkene begint te knabbelen, gedurende lange tijd, en er niet in slaagt de betrokken materie door te slikken en hij geen andere oplossing zag dan het uit zijn mond te nemen. Daaropvolgend is het door de toezicht houdende pbap in beslag genomen. Het bleek een stuk hasj te zijn van 19 gr (verpakking inclusief). Op het stuk hasj, dat voorgelegd werd op de hoorzitting, zijn de sporen van langdurig kauwen duidelijk zichtbaar.

De bewering van verdachte dat hij niets heeft binnengebracht na zijn verlof is dan ook totaal ongeloofwaardig.

De stelling van de verdedigende partij dat de fouillering niet conform de regels zou zijn verlopen kan niet worden hard gemaakt. Integendeel. De individuele beslissing tot fouillering is wel degelijk door een directielid genomen. Het document werd op 30.03.2015 om 20.29u door de sectiebeambte ter ondertekening voorgelegd aan de heer Bali. Deze weigerde te tekenen voor ont[v]angst. Een copij werd afgegeven. Het document bevindt zi[ch] in het opsluitingsdossier van betrokkene, het is niet noodzakelijk [dat] dit eveneens in het tuchtdossier wordt bewaard. Betrokkene heeft trouwens afschrift ontvangen.

De feiten zijn dus voldoende bewezen.

Het gegeven dat dit om [e]en grote hoeveelheid drugs gaat, en het feit dat gepoogd wordt dit de gevangenis binnen te smokkelen tonen aan dat dit om handel gaat. Het gegeven dat illegale handel in de gevangenis voor zeer veel bijkom[en]de problemen zorgt (geweld, bedreigingen, afpersingen,...) maakt de inbreuk nog zwaarwichtiger. Een sanctie in evenredigheid met de zwaarwichtigheid van de inbreuk dringt zich derhalve op.”

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert aan dat hij “het voorwerp van een tuchtsanctie uitmaakt, en meer in het bijzonder een tuchtsanctie betreffende een inbreuk op de drugswetgeving, waarmee de strafuitvoeringsrechtbanken rekening houden wanneer zij zich over de strafuitvoeringsmodaliteiten beperkte detentie, elektronisch toezicht of voorwaardelijke invrijheidsstelling dienen uit te spreken”.

Verzoeker citeert artikel 47, § 1, van de wet van 17 mei 2006 ‘betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten’. Op grond van die bepaling kan de kwestieuze tuchtsanctie in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van het risico van het plegen van nieuwe ernstige feiten, terwijl verzoeker uitdrukkelijk het bezit van drugs in de gevangenis en de onpartijdigheid en onafhankelijkheid van de gevangenisdirecteur

betwist. Verzoeker laat gelden dat hij bij het instellen van een beroep tot nietigverklaring of een vordering tot schorsing zijn tuchtsanctie reeds zal hebben ondergaan wanneer de strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen op 28 april 2015 zijn verzoek tot toekenning van elektronisch toezicht zal behandelen.

Verder betoogt verzoeker dat de huidige tuchtsanctie gevolgen zal hebben voor toekomstige tuchtsancties vermits de gevangenisdirecteur “zetelend als tuchtrechter” naar deze tuchtsanctie zal verwijzen. Omwille van verzoekers tuchtrechtelijk verleden kan dit tot een zwaardere bestraffing leiden bij een nieuwe tuchtsanctie.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone

schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (*Parl. St. Senaat, 2012-2013, 5-227/1, 13*).

7. Verzoeker verwijst hoofdzakelijk naar het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank op 28 april 2015 zijn verzoek tot toekenning van elektronisch toezicht zal behandelen. Ook zonder een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, belet echter niets dat verzoeker voor de strafuitvoeringsrechtbank de onwettigheid van de hem opgelegde tuchtsanctie aanvoert en dat hij daarbij verwijst naar een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State tegen die tuchtsanctie. Bovendien vormt het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank zich mogelijkerwijze een mening zal vormen over de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de tuchtvervolgning van verzoeker, geen rechtstreeks gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

In de mate dat verzoeker wijst op de mogelijke gevolgen van de thans opgelegde tuchtsanctie voor eventuele nieuwe tuchtprocedures, moet eveneens worden opgemerkt dat het niet gaat om een rechtstreeks gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. In dat geval zullen immers nieuwe beslissingen op grond van andere feiten worden genomen. Bovendien gaat het om louter hypothetische gevolgen waarvan dan ook geen onherroepelijk schadelijk karakter wordt aangetoond.

Verzoeker voert geen andere elementen aan, zodat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

VI. Conclusie

8. Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien april tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,
bijgestaan door

Johan Pas,

wnd. kamervoorzitter, staatraad,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Carlo Adams